

Lejlighed til at udtale Ønsket om, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) vilde bidrage sit til, at Forholdet med Laanet paa de 1½ Mill. Kr. til Den sjællandske Bondestands Sparekasse blev paakendt af Rigsretten. Det ærede Medlem var, saaledes sagde han ikke alene i sine Udtalelser her i Tinget, men ogsaa siden ved den lange Række af Eksempler, han har ladet offentliggøre, men hvoraf ganske vist ikke et eneste gælder, sikker paa at have holdt sig indenfor sin Administrations Grænser. Dette mener jeg ikke, og langt det store Flertal her i Salen mener det ikke. Jeg tror, at baade Landet og navnlig det ærede Medlem selv stod sig bedst ved, at dette Forhold nu blev behandlet af Rigsretten. Det samme gælder for øvrigt det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg). Jeg tror — det vil jeg sige klart og bestemt —, at de ærede Medlemmer, der under et uheldigt Forhold have siddet sammen med den Mand, som gav Anledning til den kolossale Skandale, ikke paa nogen Maade ere plettede paa deres Hæderlighed, men jeg tror ikke, de have handlet forsvarligt i deres Administration, saaledes at Befolkningen tilfulde er i Stand til at se det. Og det er nødvendigt, at Befolkningen bliver i Stand til at se det klart, og det kan den kun, naar Forholdet bliver udredet og paakendt af Rigsretten. Hvis, hvad jeg forudsætter, det ærede Medlem fra Ringkøbing faar Godkendelse for den Maade, hvorpaa han som midlertidig Finansminister har administreret Statskassen ved den paagældende Lejlighed, opnaas derved, at enhver vil være klar over, at det er nødvendigt, at der træffes skarpe og bestemte Regler for Finansministerens Styrelse af Statens Kasse. Thi det kan selvfølgelig ikke gaa an, at man i Smug, ved at paabyde Hemmelighed osv., laaner bort nach Belieben. Det er ikke Summen, de 1½ Mill. Kr., det gælder. Det kunde lige saa godt have været 10 eller 50 Mill. Kr. — det vilde for Resten have hjulpet noget paa Manden, der skulde have dem.

Jeg har ment det rigtigt en Gang for alle at tale ud om dette Forhold. Jeg har ment det rigtigt, fordi der ikke bør være nogen Tvivl om den Opfattelse, der gør sig gældende hos de fleste af dem, der kalde sig Højremænd. Naar vi have maattet lade os ydmyge og haane paa mange Maader, baade ved vor Afstemning og i andre Partiers Tiltale til os, har Grunden udelukkende været at søge i den Omstændighed, at vi have maattet tage Hensyn til at faa

den Sag, der for os stod højest, bragt til en Afslutning. Vi ere ikke længere bundne af dette Hensyn og behøve ikke og ville derfor heller ikke fremtidig finde os i den samme Optræden overfor os.

Det var de to Opgaver, jeg mener, der skulde løses af Regeringen, enten den, der nu sidder, eller den, der maatte komme — jeg skal om et Øjeblik beskæftige mig med denne —: for det første Tilvejebringelse af Orden i Finanserne og af et fast Grundlag for den økonomiske Arbejdsplan og dernæst en Udrensning i alle offentlige Forhold, hvad hele Landet faktisk kræver. Men spørger jeg mig selv, om dette Ministerium er i Stand til at gennemføre disse to Opgaver, maa jeg tilstaa, at jeg betvivler det. Den første Opgave vil jeg næsten tro, det kunde gennemføre, da der nu sidder en saa udmærket Mand ved Kassen. Jeg har meget stor Tillid til ham paa dette Omraade, og jeg ønsker, at han maa blive siddende, trods alle de Forandringer, der ellers maatte foregaa, saa længe, at han faar skabt en saadan Ordning som den, jeg her har søgt at skitsere. Men naar jeg ellers ser paa Ministeriet, er jeg ikke i Stand til at se, at det rummer Betingelserne for at løse den anden Opgave. Jeg skal angive med et Par Streger Ministeriets Sammensætning — det er dog den indre Sammensætning, Homogeniteten, det først og fremmest maa komme an paa, og dernæst Partistillingen. Jeg ser da først Landbrugministeren og Trafikministeren, og det forekommer mig, at de ikke kunne have mange politiske Børn med Finansministeren og Indenrigsministeren. Det er jo muligt, at Forholdet er blevet varmere, end det oprindeligt har været, men jeg kan ikke se, at der er en saadan Harmoni i Livsynet, som det hedder, at denne Harmoni er i Stand til at dække over Manglerne. Ser jeg saa hen til Kultusministeren og Justitsministeren, der høre til de udtraadte, mener jeg, at heller ikke de staa i stærk Harmoni med de to nævnte Kategorier. De øvrige Ministre ere, hvad jeg vil kalde Fagministre, og jeg skal derfor ikke prøve paa at sætte dem i nogen Art af Modsætning til deres ærede Kolleger. Da jeg nævner Ordet Fagminister, vil jeg udtale det Haab, at naar vi nu skulle have en Krigsminister og en Marineminister, det saa maa blive Fagmænd. De nye Love trænge nemlig i høj Grad til, at det bliver Fagmænd, der komme til at føre dem ud i Livet, saa at vi ikke atter fra Ministerpladsen skulle komme til at høre den mærkelige Udtalelse, at det ikke er de